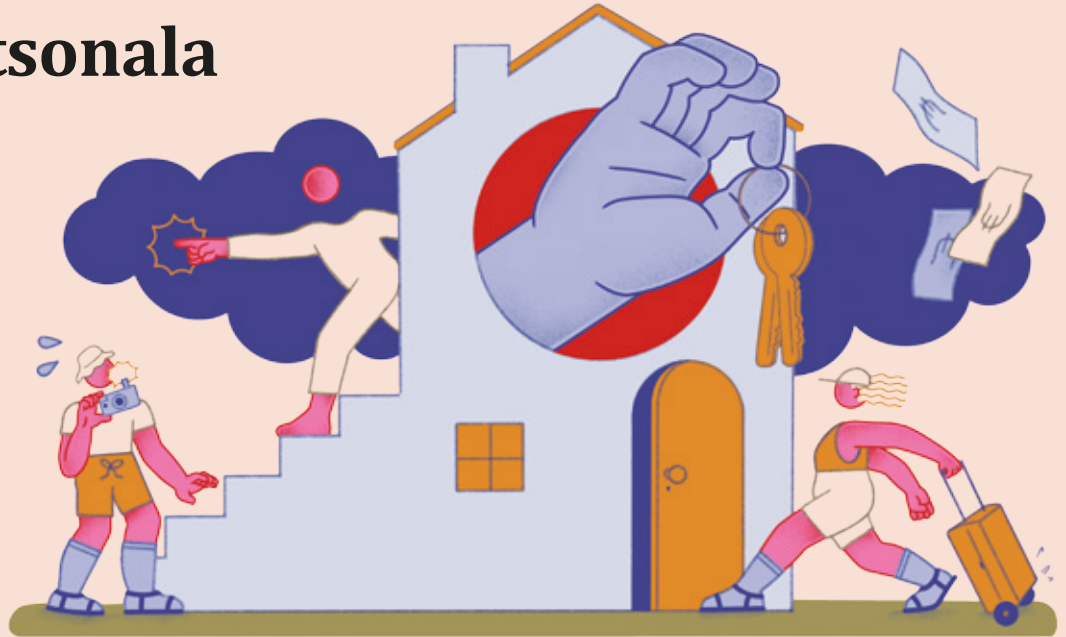

Turismofobia eta ardura pertsonala

SONIA GONZÁLEZ
IDAZLEA ETA ABAR

PAULA ESTÉVEZ

U da eta jai sasoi pasaturik, hasiak gara herria berreskuratzen. Amaitu dira hondartzarako traste artean manifestazioan antzera doazen uholdeak. Amaitu dira jatetxeak gainezka, tragoa eskatzeko komeriak eta erosketak ordaintzeko ilarak. Amaitu dira “barkatu, baina amaitu da” erantzunak. Turismoaren goi-denboraldia fini da.

Turismofobia berba modan dago. Telebistan, gobernuek emandako datu “onekin” batera pieza txikiren bat dator lantzean behin, ea gurean turismofobia zabaldu ote den. Baina nik oraindik ez dut ezagutu turisten beldur etxean giltzapetu den inor, turistak gaizkile hutsak direla pontifikatzen duen inor, turista guztiak bota edo hil behar direla esaten duen inor.

Zeren eta *fobia* beldur irrazionala baita. Horixe da, sakon-sakonean, xenofobo eta aporofoboek sentitzen dutena. Baina turisten beldurrik ez dago eta askoz gutxiago beldur irrazionalik. *Fobia* hitza oso erabilgarria izan daiteke gaiaren inguruan sakon ez hitz egiteko, eztabaidak eten eta ekiditeko. Hain fenomeno ezberdinak, denak kutxa berean sartuta.

Izan ere, turismoa egitera datorren jendea ez da txarto trataturik sentitzen,

txarto tratatua izaten ez den heinean. Gehiengo ez bada ere, ez dira gutxi herri osoa euren *resort* edo opor-gune partikulartzat hartzen dutenak, hemen jendea bizi egiten dela ardura barik, eta euren herrietan sekula egingo ez lituzketen gauzak egiten. Horiek ere ez ditugu gorroto, ez gehiegi edo mereziko luketen bezainbeste, behintzat.

Beldurra sortzekotan, turismo neurrigabearen ondorioek sortzen dute. Gure herrietan dagoen lan apur bakarra ostalaritza bezalako sektore prekarizatura mugatzen da. Bigarren sektorea ahulduz doa eta lehenbizikoaren garrantzia, agintarientzat, kanporantz erakutsi ahal ditugun kalitate zigilu eta jatorri izen edo marketara mugatzen da. Turistak erakartzeko –eta lagunengatik poltsikoak betetzeko– edozer da zilegi, dena dago salgai, baita bizitza bermatzen duten biosferaren erreserbak ere. Edozelan, politika anker eta kaltegarrien inguruko diskurtsoa egitea gauza ondo erraza da.

Aurreko udaleko alkateak, EAJkoak, prentsurrea eman behar izan zuen. Ez dago etxebizitzarik merkatuan, ez alokairuan, ez salmentan. Garestiak izatetik bat ere ez egotera pasatu gara. Zelan da posible? Non daude etxe horiek guztiak? Zeren eta etxeak hutsik gelditzen baiti-

ra, habitatzen dituen jendea hiltzen den erritmora, besterik ez bada ere. Gero eta gehiago daude Airbnb edo Booking moduko plataformetan, ez izan zalantzarik.

Alkatearen neurri izarra, jendeari etxeak merkatura ateratzeko erregutzeaz gain, etxeen gaineko zerga igotzea izan zen. 100 euro ordaintzen duenari 150 euro ordaintzera behartzeak ez dirudi eraginkorregia. Ikusteko dago ea udal berriak gai honetan benetan esku sartzeko asmorik edo interesik izango duen.

Gero eta jende gehiagok nahi du otzara jarri urrezko arrautzak erruten dituen oiloaren popan. Eta honetan ez dago ezberdintasun handirik batzuen eta besteen boto emailen artean. Akaso, horietako batzuk turismoaren inguruko lehengo diskurtsoa egiteko gai dira, turistarri gau bakoitzeko 100 euro baino gehiago kobratzen diozkioten bitartean.

Eta bai, instituzioek daukate ardurarik nagusia, baina besteekiko eta herriarekiko ardura pertsonalik ezak ere eraman gaitu gauden egoerara. Ahalik eta diru gehien ahalik eta buruhausterik gutxienekin. Auzokoak egiten badu, nik zergatik ez? Galdera hau egitetik Ayusozaileen “askatasuna!” oihukatzeraz ez dirudi tarte handirik dagoenik. ●